

LBRIS

We know
books

Traducere din engleză
de Ionela Chirilă

**STORIA
BOOKS**

PRELUDIU

În orice zi te-ai uita, găsești mii de lucruri la Bagaje pierdute, în aeroportul Heathrow, care adună praf încet, dar sigur. O pungă ticsită cu 50 000 de lire sterline în bancnote de câte cinci, un Rolex încrustat cu diamante, cheile de la un Porsche și două rochii de mireasă, ca să menționez doar câteva. Dintre chestiile cele mai bizare, un set de dinți falși, câteva cârje și un craniu artificial. După 90 de zile, lucrurile pe care proprietarii nu le mai caută sunt vândute la licitație, iar fondurile ajung la asociații caritabile.

Neștiută de nimeni, a ajuns acolo și o cutie cu totul aparte, în care se află un obiect de proveniență străveche. Obiectul acesta poate schimba destinele celor în posesia cărora ajunge – câteodată în bine, câteodată în rău, dar toate după toanele unei tinere capabile să citească adânc în inimile celor care o dețin. Obiectul e o vioară, una de o frumusețe rară și cu o putere ciudată și amețitoare. Stârnește patimi în inimile muzicienilor de aproape 200 de ani, alcătuită din cântecul păsărilor și promisiuni, lucrată în lemn și os.

Iar acum, ca și cum ar fi fost doar o toană a destinului, a căzut în mâinile a trei gardieni la care nu s-ar fi gândit nimeni, trei oameni pierduți fără speranță, dar legați de o melodie pe care doar vioara (sau soarta?) o poate tălmăci. Cu toate astea, așa cum sunt doar patru coarde la o vioară, așa există al patrulea străin care așteaptă în umbră să se ivească șansa de

LIBRIS | Workbook
a revendica ceea ce i-a aparținut cândva. Dar toți ne supunem
acelorași legi și, ca frunza căzută din copac, unele lucruri pur
și simplu nu mai pot fi recuperate niciodată.

CAPITOLUL 1

Londra, 2025

Ziua începuse foarte bine. Încă o dimineată aglomerată în Heathrow, cu soarele strălucind pe un cer atât de albastru cum rar vezi, străbătut de dârele albe ale avioanelor de linie care tăiau văzduhul spre destinație. Devlin lucra ca mânăitor de bagaje în Terminalul 2. Avea constituția potrivită, sau cel puțin asta i se spusese la interviul de angajare, iar el luase observația drept un semn bun. Cam tot atunci o cunoscuse și pe Melissa, care nu vedea întotdeauna constituția lui ca pe un avantaj. Ea l-a introdus în lumea sucurilor naturale.

În general, când lumea se gândește la aeroporturi, se gândește la plecări. Dar Devlin se gândea mereu la cei care se întorc acasă, la reîntâlnirea cu cei dragi și la senzația aceea de familiaritate. Îi plăcea să lucreze aici. Era cât mai departe posibil de vechea lui viață. Totul era stabil, sigur. La fel ca zborurile programate, care soseau și plecau la timp (în mare parte), zilele lui aveau o structură previzibilă, pe care o putea urma cu ochii închiși.

Cu toate acestea, confluența a două evenimente semnificative urma să schimbe cursul vieții lui Devlin. Mai exact, ziua de naștere a iubitei lui și un obiect primit recent la Biroul de bagaje pierdute. Devlin avusese întotdeauna impresia că era ceva ușor trist la obiectele pierdute: o

încăpere plină cu comori nerevendicate, rămășițele unor vieți abandonate. Își putea imagina pasagerii pornind la drum cu lucrurile lor cele mai de preț și apoi, dintr-un motiv sau altul, despărțindu-se de ele pe parcurs. Fuseseră uitate sau pur și simplu abandonate?

În pauza de dimineață, stând de vorbă cu colegul său Karim, a zărit-o. Părea destul de neînsemnată, în carcasa ei neagră, chinuită de trecerea timpului și de mânuirea brutală. Forma era însă inconfundabilă, iar curbele blânde trădau conținutul.

— Asta e, e perfectă, a zis el, mângâind contururile cutiei.

— Ha? Am pierdut ceva? Te gândești la o schimbare de carieră, Devlin?

— Nu, frate, e pentru Mel.

— Păi... cântă la scripcă? Nu pare genul muzical, a zis Karim, cu sprâncenele lui nemaipomenit de stufoase ridicate într-o expresie perplexă.

— E o vioară, Karim.

— Și care e diferența?

Devlin nu era sigur că este o diferență, așa că n-a răspuns nimic.

— Am crezut că i-ai luat parfum de la duty-free.

— Mda, dar ăsta e Cadoul! Mi-a zis acum câțiva ani că și-a dorit mereu să cânte la vioară, dar părinții ei nu-și permiteau să plătească orele.

Judecând după carcasă, vioara asta avea nevoie de ceva dragoste și îngrijire, dar, dacă o lua la un preț bun, o putea duce la un atelier s-o repare. Sau la un magazin de muzică. Chiar nu știa mare lucru despre viori.

După niște negocieri destul de lungi cu Pete, tipul care se ocupa de bagaje pierdute și care insista ca fiecare obiect să stea acolo cele trei luni înainte să fie vândut – „În caz că apare proprietarul”, explica el –, Devlin și-a cumpărat o vioară. Și cumva știa în sinea lui că asta va schimba totul.

Seara a luat o turnură neplăcută odată cu sosirea paramedicilor. După aceea invitații s-au risipit în grabă de la petrecere, iar Melissa a deschis o sticlă de șampanie despre care Devlin nu-și amintea s-o fi cumpărat. De fapt, nu-și amintea nici să fi cumpărat vreodată o frapieră și totuși iat-o acolo, pe blatul din bucătărie, reflectând buchetele de flori în luciul ei. Pe acelea le putea explica. Aranjamentul multicolor, care părea alcătuit din crengi smulse dintr-o pădure exotică, era de la James, de la salonul de coafură. Planta era de la mama ei, practică, ca întotdeauna. Cei 12 trandafiri roșii erau contribuția lui. Plănuiuse să cumpere 30, câte unul pentru fiecare an din viața ei, dar primiseră cu toții instrucțiuni stricte să evite orice referire la numerologie.

— Crezi că ar fi trebuit s-o ducem pe mama ta la urgență?

— O să fie bine, știi cum e ea, a răspuns Mel, pe un ton indiferent.

Știa. Mama Melissei era adesea predispusă la palpitații în momente de mare dramatism. *Acces de pasiune*, spunea tatăl ei, cu o undă de admirație pentru originile italiene ale soției sale.

Melissa stătea înțepenită pe bancheta de la fereastră, făcută la comandă, pe care ea și Devlin o construiseră împreună vara trecută. Văzuse pe Instagram un cuplu realizând ceva asemănător și insistase să filmeze totul pentru conținuturile ei de pe rețelele de socializare. Până la urmă, fusese nevoită să taie mare parte din material, pentru că petrecuseră tot timpul înjurându-se. Întregul apartament era visul oricărui instagrammer: pereți albi, decor minimalist, mobilier de bază și nenumărate rame cu ilustrații botanice și citate motivaționale. Devlin era înconjurat de cuvintele altora: *Lasă-ți zâmbetul să schimbe lumea, dar nu lăsa lumea*

URDIS | We know
Urdis | We know
Urdis | We know

să-ți schimbe zâmbetul! Asta avea măcar mai mult sens decât sfatul absurd: *Urmează-ți karma!* Nu trebuia să te urmeze karma pe tine?

Totuși îi plăcea apartamentul, chiar dacă nimic din el nu îi aparținea. Ultimul lucru de care se despărțise fusese măsuța de cafea din nuiele, adusă din vechea lui garsonieră, înlocuită cu o masă de sticlă care amenința mereu să-ți învinețească un picior dacă te apropiai din unghiul greșit. Îi lipsea felul în care masa lui se lăsa ușor la mijloc, ca o covată, ca și cum nuielele s-ar fi curbat într-o îmbrățișare protectoare în jurul lucrurilor așezate pe ea, inclusiv al picioarelor lui.

În plus, obiectele la mâna a doua păreau un angajament mai mic. *Vin ușor, pleacă ușor*, păreau să spună. Ce rost are să te agăți de lucruri. Sau de oameni. Melissa îl numea un rătăcitor și considera proiectul ei personal să-l dezrățească. Sau să-l „derătăcească”. Locuiau în apartamentul de deasupra salonului ei de coafură, Haute Couture. Totul făcea parte din planul magistral al Melissei încă de la primul ei job de vară, de coafeză. Așa cum spunea sloganul Francesei: „Oamenii o să aibă mereu nevoie să se tundă!” Pe baza acestui sfat de afaceri solid, Melissa își construise imperiul. Devlin îi admira viziunea, hotărârea. Toată lumea o făcea. Viața ei funcționa ca un mecanism bine uns, iar Devlin a înțeles, nu pentru prima oară, că el era cheia franceză care făcea întregul angrenaj să se blocheze.

— Nu mi-a fost niciodată așa rușine, a zis ea, aruncând pe gât un pahar cu șampanie, ca să-l umple la loc imediat.

— Ce vrei să zici?

Vioara stătea cuminte în cutia ei, pe masa strălucitoare de cafea. Melissa nu se mai uitase în direcția ei din clipa în care a deschis-o în fața familiei și a prietenilor lor, cu un țipăt ascuțit.

— Chiar nu te prinzi deloc?

Și au început să-i curgă lacrimile, pe care le-a șters imediat, aspru, cu dosul palmei. Devlin și-a trecut mâinile prin păr, de parcă acolo ar fi putut găsi răspunsurile. Nu înțelegea; avea impresia că de data asta chiar se întrecuse pe sine, că o ascultase cu adevărat. Stătea la jumătatea drumului dintre bucătărie și living. Știa asta, pentru că zonele erau delimitate de covoare în culori diferite.

— Ce s-a întâmplat, Mel? a încercat el, pe un ton aflat undeva între îngrijorare și nedumerire.

— Uită-te în jurul tău! Uită-te la ce port!

Devlin a clipit. Nu se pricepea deloc la indicii criptice. Chiar când își ridica neputincios umerii, ea s-a ridicat și i-a fluturat dosul palmei prin fața ochilor.

— Manichiura. Doar asta ar trebui să-ți spună totul.

El a observat că una dintre unghiile ei avea o nuanță ușor diferită față de celelalte și era acoperită cu ceva sclipitor.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Devlin, am crezut că o să mă ceri de nevastă. Cu toții am crezut. Fac 30 de ani!

Vocea i s-a frânt când și-a rostit vârsta; dezamăgirea era evidentă, iar vina îi era atribuită fără echivoc lui.

— Mel, eu... eu...

Cuvintele nu veneau. Pentru că adevărul era că știa. Undeva, în adâncul lui. Se gândise la asta în fiecare an. De fiecare Zi a Îndrăgostiților, Crăciun, zi de naștere, echinocțiu. Pe măsură ce timpul trecea, inevitabilul începea să-l sufoce. Se provocase să găsească daruri din ce în ce mai atent alese, supracompensând lipsa unei cereri în căsătorie. Vorbise despre asta cu Karim, la muncă. Mai tânăr decât Devlin, Karim era căsătorit de cinci ani. Și tată a doi copii.

— O iubești? îl întrebase Karim într-una dintre ture, scoțându-și căștile de protecție.

— Normal că o iubesc! îi răspunsese Devlin, aruncând un troler voluminos într-un container de bagaje.

— Atunci care e problema? Ți-e teamă c-o să spună „nu”?

Nu asta era. Ajunsese chiar și până la bijutierul de pe strada principală, o dată, vorbise cu vânzătoarea. Dar i se uscaseră gura și inima începuse brusc să-i bată nebunește, de parcă ar fi alergat un maraton. Îl luase cu vertij și, când vânzătoarea se dusese să-i aducă un pahar cu apă, el deja se cărase din magazin. I-au trebuit zece minute bune până să-i revină respirația la normal. Își dorea să meargă mai departe cu viața lui. Își dorea să se așeze la casa lui, să aibă stabilitate. Își dorea copii și știa că Mel îi voia mai devreme, nu mai târziu. Și își dorea să fie el cel care să-i ofere toate astea. Și totuși, când sosise momentul, dăduse înapoi.

A revenit în prezent, unde Melissa striga acum și gesticula frenetic. Cuvinte precum „umilită”, „material de însurătoare” și „nu mai întineresc” i se agățau de conștiință. Era vina lui. El provocase toată supărarea sau cel puțin asta îi spunea ea, iar el nu avea nicio apărare. De câte ori aveau să mai treacă prin rutina asta înainte ca ea să-l părăsească definitiv și să-și găsească pe cineva care chiar s-o ia de soție? Fără să-și întrerupă tirada, s-a aplecat, a scos vioara din cutie și i-a îndesat-o în brațe lui Devlin.

— Nici măcar nu știu să cânt la nenorocita de vioară!

El ținea instrumentul cu precauție, cu brațele întinse. Din motive pe care nu și le putea explica pe deplin, avea senzația că ține în mâini o ființă vie, care respiră. O văzuse scurt mai devreme, doar cât să se asigure că într-adevăr cumpărase o vioară și nu o cutie goală. Acum însă a apropiat-o de el. Avea o nuanță de chihlimbar atât de profundă încât părea că ai putea să te arunci în ea și să te pierzi pentru totdeauna. Părea deopotrivă puternică și, în mod straniu, fragilă. Fără să-și dea seama, a strâns-o protector la piept. Un sentiment ciudat s-a ridicat dinăuntru lui, o senzație stranie de certitudine. Odată cu ea, mintea a început să i se

limpezească. Umerii i s-au îndreptat. Deodată, cuvintele au venit.

— Crăciunul trecut am băut cafea în locul acela din Covent Garden și erau niște muzicanți stradali, ții minte? Și ai spus că ți-ai dorit întotdeauna să cânti la vioară.

S-a lăsat tăcerea. Un scurt răgaz.

— Ce? a întrebat ea, înclinând capul într-o parte.

Chiar când Devlin era pe punctul să adauge mai multe detalii amintirii – ninge, era ziua dinaintea Ajunului Crăciunului, intraseră să vadă luminile –, Melissa și-a aruncat mâinile în aer și a ieșit din cameră. Ecoul ușii de la intrare trântite a confirmat că plecase.

Devlin s-a așezat pe canapea și a ținut vioara în fața lui, rotind-o pe toate părțile. Trecuse mult timp de când ținuse în mâini un instrument muzical. Nouă ani, patru luni și șapte zile, mai exact. O zi din viața lui la care nu-și permitea să se gândească. Și totuși acum se simțea ciudat de calm. Chiar relaxat. Exact opusul a ceea ce ar fi trebuit să simtă, având în vedere că Mel tocmai ieșise din viața lui.

A lăsat degetul mare să cîupească prima coardă. Sunetucare a ieșit era neașteptat de bogat și plăcut. A vibrat în jurul lui ca un câmp de forță. A ciupit-o din nou și, fără să-și dea seama, a fredonat nota. Sol. Vibrația sunetului în gât îi era în același timp familiară și străină, deschizând o prăpastie înăuntru lui. Înainte și după; două părți ale sale care nu au comunicat niciodată. Până acum. Avea senzația că, după ani în care se îndepărtase tot mai mult de sine și de tot ceea ce știa că e adevărat, se întorsese în sfârșit acasă. Un loc care fusese în el dintotdeauna.

Devlin era în pauza de cafea când a văzut-o. Din clipa aceea se simțise mai sigur pe sine decât fusese în ultimii ani. Ca și cum ceva se descătuse înăuntrul lui, eliberându-l dintr-o cușcă invizibilă. Sau ca în basmele pe care i le citea mama lui în copilărie, când un tărâm era eliberat de sub un blestem. Și totul de când, în noaptea aceea, ținuse vioara în mâini. Superstiția îi curgea prin ADN-ul irlandez la fel de sigur ca sângele prin vene, dar nici măcar el nu știa cum simpla posesie a vioarei îi putea schimba ființa însăși.

Devlin se simțise dintotdeauna ghinionist. Chiar și numele lui de familie, Devlin, se traducea din irlandeza veche prin „nefericit” sau „cu ghinion”. Cu toate acestea, evita să-și folosească prenumele, care era și el rezultatul simțului mamei sale pentru nedreptate.

— Matei, Marcu și Ioan sunt apostolii la modă. Dar săracul Luca cui îi rămâne? se plângea ea adesea.

Pentru o scurtă perioadă, la școală, căpătase porecla „Skywalker”, dar totul se schimbase în ziua în care un copil nou-venit îl provocase la bătaie în curte, după ore. Devlin nu avea nici cea mai vagă idee cum se luptă cineva și, într-un mod oarecum detașat, presupusese că îndemânarea avea să-i vină de la sine când momentul o va cere. N-a venit. Și, astfel, fusese exclus din grup. Atunci se îndreptase spre muzică. Salvarea lui fusese chitara, până în ziua în care

totul se sfârșise. Dar nu-i plăcea să se gândească la asta.

Și totuși, în clipa în care luase cutia vioarei în brațe, totul se schimbase. Nu putea explica exact cum, doar că povestea vieții lui, cea în care era ghinionist și sortit eșecului, nu mai părea să fie povestea lui. Ghinionul părea acum să fie tema primelor capitole ale unei cărți foarte lungi, care avea, în sfârșit, șansa de a deveni orice fel de poveste și-ar fi putut imagina. În loc să cunoască pe de rost fiecare cuvânt de pe fiecare pagină, până la infinit, hârtia era deodată albă și aștepta să fie umplută. Avea senzația că era ușor ca o pană, nici mai mult, nici mai puțin. Și, deși nu putea și nu voia să o explice, putea să se ducă înapoi pe firul lucrurilor până la ziua în care cumpărase vioara.

Cineva lăsase un ziar în cantină și a pus mâna pe el în timp ce bărbatul din spatele tejghelei făcea o adevărată reprezentație din prepararea cafelei lui Devlin. A îndesat în gură prima dintre cele două gogoși, așteptând să plătească, și a răsfoit paginile, când un titlu aproape că i-a sărit în ochi:

VIOARĂ DE NEPREȚUIT, FURATĂ

S-a oprit la jumătatea mușcăturii, iar gemul a țâșnit și a căzut pe articol. Apucând șervețele din recipientul de metal, a încercat să ștergă, nu să întindă mizeria, care semăna acum cu o pată de sânge. Un semn rău, fără îndoială. A aruncat o bancnotă de zece lire bărbatului care se întorsese într-un târziu cu cafeaua și și-a găsit o masă într-un colț. A scrutat cantina, brusc cuprins de paranoia. Când n-a zărit niciun agent sub acoperire care să se dea de gol, s-a întors la ziar.

Vioara de mare valoare a fost furată de la Christie's în seara dinaintea zilei în care urma să fie scoasă la licitație. „Nu a

fost vorba de niște amatori”, a declarat directorul biroului Christie’s din South Kensington. „Sistemele noastre de securitate sunt de cel mai înalt nivel, iar acest furt a fost planificat până în cele mai mici detalii. Vioara se afla în depozitul nostru de prevânzare din Park Royal. Cooperăm cu poliția și suntem implicați în anchetă. Asta este tot ce pot spune pentru moment.”

Devlin a simțit cum i se strânge stomacul și a dus mâna la gură. L-a năpădit instantaneu o transpirație care era în același timp fierbinte și rece. Din clipa în care a văzut fotografia viorii de deasupra articolului a știut că se află acum în posesia unui instrument extrem de valoros – și furat. A continuat să citească.

La doi ani după moartea lui Margot Clement, o vioară rară a fost descoperită în apartamentul ei cu 42 de camere de pe Fifth Avenue. Datând, cel mai probabil, din secolul al XVIII-lea, proveniența viorii rămâne învăluită în mister. Se estima că va fi adjudecată la un preț de peste 10 milioane de lire sterline la licitație.

Domnișoara Clement era fiica magnatului din domeniul minier William Andrew Clement, unul dintre cei mai bogați oameni ai Americii. A murit la vârsta de 104 ani, lăsând în urmă o avere de 300 de milioane de dolari.

Devlin a ridicat privirea și a încercat să se ancoreze din nou în realitate. I-a cercetat pe ceilalți oameni de la mesele din față, turnând lapte în ceai, ungând biscuiți groși cu unt, vorbind la telefon. Nimic nu părea real, ca și cum ar fi privit un film. Sau poate el era problema – el nu mai părea deodată real. Gura îi era atât de uscată încât aproape că și-a opărit limba când a dat pe gât cafeaua. A împins scaunul înapoi

cu forță și acesta a scârțâit ascuțit. Câțiva oameni au ridicat privirea, apoi s-au întors la ce făceau. Devlin și-a dat seama brusc că avea două opțiuni – să înapoieze vioara și să riște să fie prins într-o anchetă a poliției sau să fugă și să sperie că hoții nu-l vor găsi niciodată. Alegerea evidentă era prima. Era lucrul corect de făcut. Și totuși undeva, în străfundurile lui, știa că asta ar fi însemnat să piardă vioara, iar el nu era pregătit să o dea înapoi. Nu încă.

Walter deja își umpluse Micra cu benzină când și-a dat seama că își lăsase portofelul acasă. Abia ieșit la pensie de câteva luni, lipsa rutinei începuse deja să-i facă mintea să hoinărească, precum un câine fără lesă. Chiar săptămâna trecută, în timp ce se înfrupta dintr-un prânz târziu - brânză și murături pe pâine de secară -, își dăduse seama că încă nu se spălase pe dinți. Pe cei adevărați. Cei patru dinți de rezervă stăteau încă într-o cană, pe chiuvetă. Aceste scăpări neobișnuite îl nelinișteau.

A încercat să-i explice situația tinerei cu părul albastru de după teighea, dar ea i-a spus că auzise povestea de nenumărate ori. Că va fi nevoită să cheme poliția dacă nu plătește.

— Dar vin aici de 25 de ani. Am fost și săptămâna trecută, pentru numele lui Dumnezeu. Mă cunoști!

— Faptul că vă cunosc nu înseamnă că nu încercați să obțineți benzină gratis. Se întâmplă mai des decât credeți. Și, de obicei, tocmai cu cei înstăriți.

— Nu sunt înstărit.

Fiecare a rămas pe poziția lui. Hayley se uita fix la unghiile ei, vopsite într-un portocaliu strident, și nu dădea niciun semn că ar fi dispusă să-și îndulcească poziția față de hoții de benzină.

— Bun, dar nu pot să scot benzina înapoi din rezervor acum, nu-i așa? Va trebui să mă lăsați să merg acasă să-mi iau portofelul.

Walter era convins că raționamentul avea să câștige disputa. Hayley nu-i împărtășea convingerea.

— Va trebui să lăsați mașina aici, domnule Pickering.

— Dar e trecut de miezul nopții! Nu pot să merg pe jos până acasă la ora asta.

Walter adormea din ce în ce mai greu noaptea și își amâna ora de culcare cu nenumărate treburi și distrageri, în speranța că oboseala îl va doborî.

— Nu e nimeni pe care ați putea să-l sunați?

Întrebarea l-a batjocorit ca un bătaș din curtea școlii. Toată viața, Walter fusese pe cont propriu. Dar acum, la 66 de ani, se simțea brusc singur.

Nu i-a mai spus nimic lui Hayley. Și-a lăsat pur și simplu cheile pe teighea și a ieșit în noapte. Ea a strigat după el, firește, întrebându-l dacă n-ar putea să-i cheme un taxi, dar el s-a prefăcut că n-o aude. În plus, era plăcut să-și audă pașii răsunând în liniștea străzilor de cartier. Era duminică seara, nu se întâmpla mare lucru, în afară de câte un alergător rătăcit și, din când în când, câte o mașină care-l depășea. Trotuarul avea o nuanță ciudată de galben, de la luminile stradale. În oraș nu exista niciodată întuneric adevărat; totul era menținut luminos în mod artificial.

Își amintea că citise un articol în *The Guardian* despre cum omul își obturase pentru totdeauna privirea către cer. Puteai vedea Londra din spațiu, dar nu puteai vedea spațiul din Londra. Dând stelele pe lămpile de sodiu, omenirea nu mai putea vedea de unde vine și nici încotro se îndreaptă.

Walter se simțea la fel de rupt de lume. Existase o alinare în meseria lui de profesor de istorie la liceul St. Michael's. Pe atunci, zilele îi erau dedicate exaltării virtuților trecutului. Putea trăi în trecut și era plătit pentru asta. Când suna clopoțelul, se întorcea seara în micul lui apartament, punea discurile de muzică clasică pe pick-upul lui de